

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

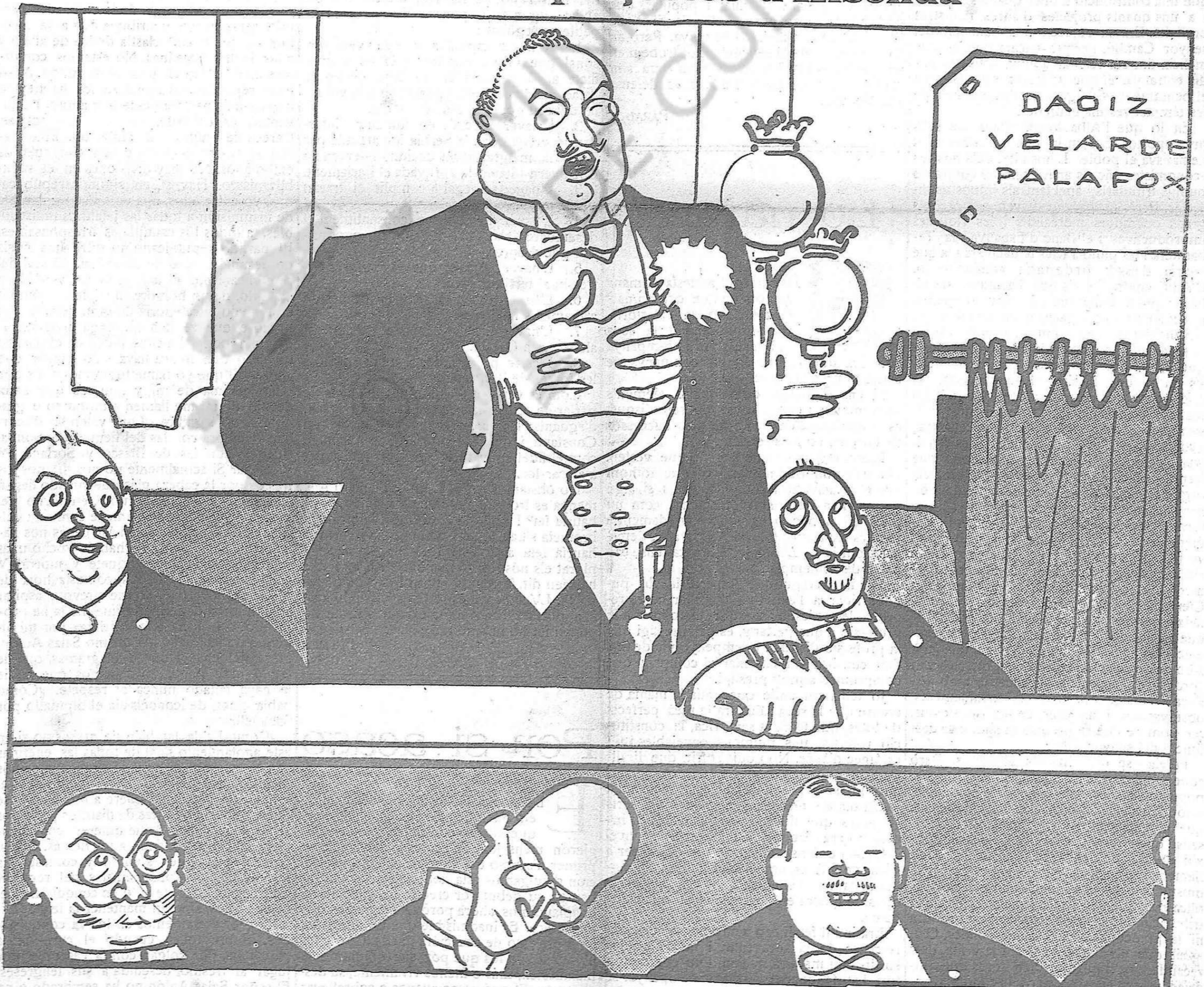
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernàgosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

Debat sobre'ls projectes d'Hisenda

—Al escoltar-me penseu que no escolteu al diputat radical, sinò al home de negocis.

"Revuelo"

Tot sovint els telegrams de Madrid ens parlen de que allí hi ha revuelo polític. Això del revuelo és un mot tècnic de la política espanyola. Poques coses passen en el somnolient viure dels partits hispànics. Però, en canvi, el revuelo es produeix a cada moment.

Quasi mai el revuelo famós no treu cap a res. Unes converses entre ministres o personatges polítics; una visita inesperada; un comentari del saló de Conferències; una gasetilla de periòdic; qualsevol menuderia, en fi, és prou per a produir el revuelo. Aquest constitueix un dels temes més freqüents per a us de periodistes, corresponsals i cessants.

El revuelo es produeix a Madrid de la mateixa manera que un esvalot a un galliner. Amb-prou-feines té causa i amb-prou-feines té efectes. Un poc de soroll i de fressa, i després pau i silenci altre cop.

Ara mateix hem passat una setmana de revuelo. Però el comte de Romanones no s'ha esverat. Segons un diari madrileny, el president continua en convalescència a San Sebastián, «donde todo le incita al optimismo y al auresku». A l'optimisme, encara. Però a l'auresku? Això sí que—pobre comte—no ho creiem pas.

El cas de l'Alba

UAN l'Alba presentà els seus projectes. En Cambó, intèrpret de les envejes parlamentàries, digué que el pensament econòmic del ministre d'Hisenda no era altra cosa que una contribució a unes quantes revistes i a uns quants projectes d'altres ministres pretèrits. Era la objecció una banalitat del senyor Cambó, perquè encara que la seva malícia tingüés realitat, quina acusació podia entrançar el que apoiés la seva obra en el pensament estranger i en l'experiència de les temptatives malhaurades?

En lo que l'Alba fonamentava els seus pressupostos era en lo que instintivament demanava el poble. L'hostilitat dels nostres economistes oficials anava sempre contra els humils tributaris, apel·lant als impostos directes. Però al marge restaven sempre els grans operadors mercantils i les riqueses improductives i el Banc d'Espanya i la Tabacalera i les plutocracies tentaculars i la que hauria d'ésser ordenada administració. L'Alba, contradint als que l'acusaven de no haver posat unitat en els seus projectes, uneix amb una obligació contributiva a tots aquells elements econòmics que emboscaven la seva capacitat tributaria i an aquells altres que semblaven tenir executoria d'execució. És un pseudo Necker el senyor Alba, se cridà aleshores. Necker? I per què no? La mateixa resistència que troba demostra la seva empena renovadora. Un Necker espanyol, si es vol, és a dir, acoplat a les relativitats peninsulars, però a la fi un home que trenca les habituals mediocritats. El mateix orgue regionalista ha confessat, per a creixer la mentalitat financiera del senyor Cambó, que en el parlament espanyol solament existeixen tres homes amb prou gran virtualitat per a donar al debat econòmic aires europeus, el senyor Cambó, naturalment i el primer de tots, i el senyor La Cierva i el senyor Alba. Doncs si se reconeix—després de l'acusació de parodia—que en el senyor Alba se troba una competència, si aquest anuncia i demana una col·laboració parlamentària, si els projectes van aprovant-se, acceptant el ministre, amb política transigència, tots els arranjaments, observacions i millores de les oposicions, ¿en nom de què se prepara la simulada destitució del senyor Alba?

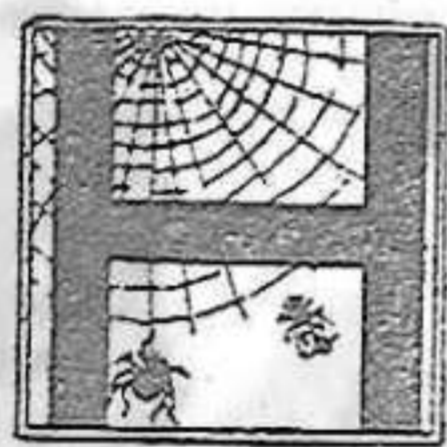
Fereix—se diu—masses interessos. Però aquests interessos no són nacionals, no són populars, és a dir, de la majoria espanyola, sinó d'uns quants organismes i privilegiats que automàticament han format el quadre, sense que el ministre trobi al seu costat l'auxili decidit de les forces populars. Molt lamentable això, però molt lògic. Espanya, musulmana, no sab de l'administració pública més que per a recollir els rebuts de la tributació. No sent cap frisança renovadora ni la preocupació dels afers polítics. Geu igual que els alarbs, esperant la visita dels recaudadors, i quan arriben hores que podrien ésser decisives per a l'economia nacional, no's mobilitzen més que els que's

neguen a la reforma, amb tota l'empena de la seva avarícia.

Les esquerres invertebrades, apàtiques i amb repugnància, per tota cooperació amb l'Estat, secuencia de les seves èpoques conspiradores i de lirismes insurgents, no serveixen ni per a accentuar l'obra del ministre renovador ni per a contrarrestar l'acció de la tacanyeria organitzada. Si totes les forces democràtiques sostinguessin, no al ministre, sinó la seva obra, l'imposarien, i si la política parlamentària produïa la caiguda del ministre, se produiria la formació d'un programa de govern, articulat i popular, que podria més endavant tenir eficàcia. El cas de Lloyd George adaptat a Espanya. Però an aquí, ni el poble té sensibilitat ni trobem en els ministres revolucionaris prou clara sinceritat per a llençar-nos a la seva defensa apassionada.

PARADOX

Lo natural

HAN corregut aquesta setmana rumors de que determinats elements volien exterioritzar sorollosament la seva indignació per la campanya enèrgica que contra alguns companys de classe fa un diari barceloní.

Si ens diguessin que aquests elements eren militars i que la causa del seu disgust és la campanya de La Lucha pels successos de Girona, no ho creuríem.

Estem segurs de que la gent que vesteix l'honor uniforme militar, vol que tothom que el vesteixi ho faci dignament, i si algú s'atreveix a deshonrar-lo, actuant com un mico en públic o agredint covardament a pacífics ciutadans, tots s'apressaran a demanar, com fa La Lucha, justícia seca sense cap mena de contemplacions.

Mai hem cregut que l'esperit de còs pugui arribar a l'extrem d'amparar coses reprobables. L'estimació que té tothom a la professió a que pertany, és pel prestigi que la professió disfruta, i l'empenyó viu de tots deu consistir en eliminar al company que compromet aquest prestigi.

Jo tenia un amic que patia la mania de creure que la seva salut era la més perfecta de totes, que tenia la sang rica, la constitució robusta, uns pulmons envejables i un estómac d'ànec. No podia sofrir que li diguessin que feia ulleres ni tan sols aguantava que se li preguntés si estava costipat.

Un dia un metge amic va notar-li certs símptomes que li feren témer que aquell individu era diabètic. A l'indicar-li la conveniència de fer-se analitzar els orins per a sortir de dubtes, aquell bon home va indignar-se tant que si el metge no baixa les escales de quatre en quatre surt al carrer pel balcó.

Éra inútil fer-li cap amistosa advertència respecte de la seva salut i un dia que va sortir-li un mal gra que amb un cop de bisturi hauria quedat resolt, va empenyar-se en no permetre ni que li miressin i una in-

fecció a la sang va portar-lo a l'altre barri. Nosaltres no creiem que els militars pateixin la mania d'aquell bon amic nostre i si en el seu còs hi surt un mal gra, tindran interès en que sigui tallat de soca arrel per a que no posi en perill la salut i el bon nom de la benemèrita classe a que pertanyen.

No creiem, doncs, que es refereixin als militars els rumors d'aquests últims dies. Més aviat creuríem que els militars, si els ho permetés la disciplina, felicitaríen a La Lucha i an en Marcellí Domingo per les seves campanyes respecte als fets de Girona i a l'afer del Marroc.

JEPH DE JESPU

El pobret Constantí

com ploren els nostres germanòfils davant les desgràcies del rei de Grècia! Li diuen víctima, martir, pobre rei atropellat. Un hom s'enteneix escoltant els planys i veient les llàgrimes dels dolços cors que han aprovat l'aixafament de la Bèlgica neutral.

¿Tan dolents són els al·liats, que es complauen burxant, agravant i fent patir el monarca hel·lènic, que mai en sa vida no ha trencat cap plat? ¿Què ha fet aqueix sant varó i rei model, perquè s'el molesti i humil·li?

Oh, bons germanòfils que ploriquegeu, teniu tota la raó d'aquest món. El cunyat del Kaiser no ha fet res, o quasi res. Els al·liats no més li podran tirar en cara les petiteses següents:

1.ª L'haver impedit amb el seu veto personal que Grècia intervingués en el conflicte al costat dels al·liats amb ocasió de l'atac als Dardanel·ls, oposant-se a la voluntat del seu govern i del seu poble.

2. L'haver reïncidit en impedir l'intervenció grega quan la Serbia fou atacada per Bulgària, malgrat haver decidit l'intervenció el Govern i haver-la aprovada el Parlament.

3. L'haver-se negat a complir el tractat d'al·liança amb la Serbia.

4. L'haver donat el seu consentiment al desembarc dels al·liats a Salònica, oposant-s'hi poc després.

5. L'haver permès que els búlgars entressin al territori grec.

6. L'haver-los deixat ocupar fortaleses i armaments hel·lènics.

7. L'haver facilitat la tasca dels agents alemanys a Grècia.

8. L'estar preparant ara una agressió a les forces de l'Entente.

Com es veu, tot plegat ni val la pena de parlar-ne. Els al·liats estaven en l'obligació d'aguantar les brometes inofensives del rei Constantí i de contemplar tranquil·lament com el fidel cunyat feia els preparatius per a atacar-los.

No obstant, s'ens acut un dubte: si l'Alemanya es trobés en el lloc dels al·liats, ¿què hauria fet? Hi ha qui creu que a la primera brometa s'hauria tirat damunt la Grècia i la hauria feta a bocins. I aleshores, haurien plorat els nostres germanòfils? Ah, no! Ells haurien dit, ferrenys: «Fort! I encara massa poc!». L'Alemanya és l'Alemanya, i lo que ella pot fer sense raó, els altres Estats no poden fer ho ni amb raó plena.

FULMEN

Por si acaso

EL senyor Salas Antón ha desmentido en Sabadell Federal que se haya querellado contra los que le dirigieron mensajes de protesta a raíz de su primer discurso del Congreso. Con satisfacción divulgamos esta noticia. Y así como silbamos su debut por creerlo un desacierto, le aplaudimos ahora porque estimamos que lo merece. Es inadmisibile que un diputado, bajo pretexto de coacción, pueda llevar a los Tribunales a los que por sus opiniones le manifesten, más o menos vivamente, su descontento. El que no se avenga a sobrellevar

estas contrariedades no tiene más que renunciar el acta y marcharse a casa. Así lo entiende, por lo visto, el señor Salas Antón, y esa es la hija. Y ya ve el diputado por Sabadell como nuestras censuras de la otra vez no nos las inspiró ningún mal sentimiento. Y esté seguro de que ansiamos que se nos ofrezca ocasión de ensalzarlo de nuevo y de ponerlo por las nubes.

Nos duele más que a nadie tener que decir que los diputados republicanos no cumplen con su obligación. Pero, si es verdad, ¿qué le vamos a hacer? Callar sería una indignidad y una complicidad. Todo lo que nosotros escribimos, lo oímos en la calle, y aun tenemos que atenuar la expresión, porque al pueblo, cuando habla de la desmadrada dejadez de sus representantes, le tiemblan de ira las mandíbulas.

Para que podamos alabarlos a todos, no tienen más que imitar a Marcelino Domingo. Eso es una juventud hermosa y briosa. Para ganar nuestra adhesión, sed diligentes como él. Id a Marruecos, dad conferencias, llenad los periódicos de artículos sensacionales, escandalizados en el Congreso, estudiad, viajad. Sólo por el artículo «El timo de la pacificación» merecería Domingo que, cuando viniera, saliera a recibirle Barcelona entera a la estación y que lo paseara por las calles en triunfo. Cuando la huelga ferroviaria ninguno de vosotros dijo chus ni mus. Sobre los sucesos de Girona sólo él y Castrovido han hablado en el Congreso. Es una vergüenza que a ese chico se le deje casi solo frente a los cuerpos armados. Cualquiera día será objeto de una agresión, si no le secundamos y demostramos que estamos dispuestos a matarnos por él.

El diputado por Sabadell, al rectificar la mentada especie, trata de la crisis del partido republicano, y atribuye ésta a la insubordinación e iconoclastia de los de abajo y a las luchas intestinas. No estamos conformes en esto con el señor Salas Antón. A los jefes republicanos nunca se les ha dejado digerir más pacíficamente que ahora. La juventud es cobarde, no vale dos pesetas. Carece de talento y de ambición. Sólo atacamos cuatro o cinco, y aun con cuernos embolados. No hay divisiones en el republicanismo. Hay, sí, en algunos republicanos, yo entre ellos, una voluntad implacable de insumisión a todas las jefaturas indiscutibles, a todos los caudillajes irresponsables. El partido republicano no sufre una crisis de desunión, sino de dirección. El mal del republicanismo es la falta de un verdadero caudillo, de un hombre cima, de un hombre con genio y categoría de gran jefe, de un hombre que se nos imponga irresistiblemente a todos. La cordialidad en el partido no creo que nunca haya sido mayor que ahora. El que yo llame tumbones a los que están encima de mí, y que los que están debajo de mí me llamen a mí burro o granuja, nada significa. ¿Qué valen las discordias de ahora con las del tiempo de Solidaridad y con las de Blasco y Soriano en Valencia? Si actualmente no nos tiramos los trastos por la cabeza más que cuando llegan elecciones. El único hombre, en torno del cual la polémica arde siempre como un volcán, es Lerroux. Los demás apenas nos llamamos Pedro. A mí me habrán dicho unas veinte o treinta veces zoquete y morral. Y con estos merecimientos, con esta hoja de servicios, la verdad, no me atrevo a aspirar a la inmortalidad. Suerte que me la ha prometido «El Licenciado Vidriera» por mi libertad de lenguaje. Al mismo Salas Antón, fuera del chaparrón de telegramas que le llovió hace poco, no sabemos que nadie le haya faltado nunca al respeto. ¿Cómo habla, pues, de iconoclastia el diputado por Sabadell?

¿Cómo habla también de arrivismo si en este agotamiento final de todas las energías se nos ha acabado hasta la ambición, se nos han ido hasta las ganas de vivir? No sé si el señor Salas Antón se refiere a mí, cuando se queja de los segadores de distritos por otros sembrados y de los que quieren engrandecerse empequeñeciendo a los demás. Por si acaso, me doy por aludido y contesto. La misión de los propagandistas del republicanismo no consiste sólo en conquistar nuevos distritos, sino en mantener la fe y administrar los sacramentos en los ya conquistados. Sobre todo, cuando el cura de la parroquia, por folgar con la casera o por jugar al tresillo, descuida a sus feligreses. El señor Salas Antón no ha sembrado o no

ha sembrado solo el distrito de Sabadell. Lo hemos sembrado y cultivado muchos. Por lo que es injusto cuando se alarma de que otro se acerque a segar donde él también segó sin haber sembrado, o donde segó mucho más de lo que sembrado había. Por mí no se inquiete el diputado por Sabadell. Cuando le acometo, no es para desprestigiarle ni para restarle votos, sino para animarle a defender la libertad. Si escribo alguna semana en *Sabadell Federal*, es para regar el huerto que el amo deja seco. No debe de estar muy satisfecho de sí mismo y de su conducta política el señor Salas, cuando teme que le destronen del corazón de sus electores. Por mi parte, no tengo inconveniente en dejar de escribir en Sabadell, si mis artículos no dejan al notable cooperatista dormir. El sueño del señor Salas Antón es sagrado para mí. Yo quiero ser diputado, pero no me corre serlo tanta prisa como el señor Salas se figura. Soy joven y me siento con fuerzas para hacer muchos méritos y ganarme honradamente muchas actas. Tantas, que lluevan sobre mi cabeza como las brevas cuando se sacude una higuera cargada. Para eso no han dejado distritos vacantes los diputados malos de nuestro partido, los Salvatella, los Carner, los Moles. Pero, para mayor tranquilidad del señor Salas, le prometo solemnemente no presentar mi candidatura por Sabadell hasta que él se muera, o hasta que sus electores lo echen, lo cual puede muy bien ocurrir cualquier día, si el ilustre hombre público no sacude su «mandra». Y ahora que el señor Salas Antón nos perdona, si lo de perturbadores, arrivistas y segadores de distritos no iba para nosotros.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA XLII

Si voleu que vos ho digui, tanta rabia me faria ésser l'Alba, ministre d'Hisenda d'Espanya, com Constantí, el rei de Grecia. Un i altre són senyors que viuen amb una brossa perpetua a l'ull de la cara o amb un dit ficat a l'ull del cul. Brossa o dit poden nomenar-se La Cierva o Sarrail, Ventosa o Venizelos; la qüestió és que molesten i penetren.

Doncs sí, an En Constantí, cunyat del Kaiser, no li ponen pas totes i el Govern nacional, que presideix En Venizelos, si no l'ha foragitat encara d'aquell país que no és el seu, poc se n'hi falta. A mi me fa l'efecte de que el rei de Grecia és la pobre Marieta. Ella o ell està tancat en sa cambra o en son palau, és igual. I En Venizelos, o la Grecia lliberal, crida: —Marieta, Marieta, ja soc al peu de la escaleta! o Constantí, Constantí, ja soc aquí! (també és igual).

Després En Venizelos i els seus aniràn cantant-li, com si fós la cançó de l'enfadós: —Marieta, Marieta, ja soc al primer replà! —Marieta, Marieta, ja soc a la porta! —Marieta, Marieta, ja soc als peus del llit! I finalment: —Constantí, veste'n d'aquí!

I el rei se'n tindrà d'anar, com tindrà de anar-se'n l'Alba, si les coses no s'adoben. I fós l'Alba soll! També tindrà d'anar-se'n el senyor Luque, amb gaires Domingos que li freguin pels nassos lo del moro i gaires Peres Raholas que li donguin lliçons d'organitzar un exèrcit.

Val més no parlar-ne, perquè fa fàstic, vòmit i pudor; però ¿no troben que això del Raisuli és una delícia?

¿Com ne dirien del paper que estem fent? —Ésser cornut i pagar el beure. —Justa! Toca-la, noi.

Mireu que entrar en tractes amb aquest moro trinxeraire, i donar-li diners i donar-li fusells i deixar-se... no'n parlem, només perquè permeti que uns senyors vagin de Ceuta a Tetuán, i després trobar se amb que, ensinistrat per alemanys, se faci Soldà a si mateix i ens declari la guerra... Cavallers!

Sortí que ens hem divertit amb el Nunci de don Benet XIV. Els que no estaven al entrellat de la consagració del Muñoz, s'ho perderen; però jo, que de tot això de missa en sé un rengle, no'm vaig deixar fúmer i, vestit de levita i amb el copalta a la mà, cap a la Seu s'ha dit.

I a fè que valia la pena. Quin pet de senyoriu, bony! I allí Nunci, i allí bisbes i més bisbes. Vinga dir misses de dues en dues; una missa matrimonial, sabeu? I ara en lliguen un i ara l'untan i ara l'aixuguen amb molles de pa. Res, no's veu cosa semblanta ni dues vegades a la vida.

El bisbe nou arribà a l'extrem de posar-se de quatre grapes amb un llibre sobre el llom. Compteu.

I després, quin àpet! Només pensar-hi, fa set. Beve'm-hi, doncs, companys.

MORITZ LV

Notes de fóra

Les Planes.—Ja ha passat el senyor bisbe a fer la visita que en diuen pastoral. Va haver-hi una recepció grandiosa; molt entusiasme i molta hipocresia.

Si el nostre respectable Ajuntament hagués tingut i tingué l'entusiasme i la voluntat que va tenir per la recepció d'aquell alt clergue, per la construcció del «Grupo Escolar», quin plan ja no sé el temps que fa és aprovat, quins beneficis i avantatges tocaríem tots els planens, pot-ser ja seria inaugurat.

Això sí que fóra feina positiva i profitosa, digna de lloança!

REVISTA DE TEATRES

TEATRE MINISTERIAL

Segueix posant-se en escena, tarde i vespre, tots els dies, la comedia gitanòfila en set actes i un epíleg, *El presidente Camándulas o el miedo guarda la viña*, dant-se, a més, per fi de festa, el sainet incompreensible, i quasi sempre xiulable, *La tranquilidad fingida*, en el que hi pren part el Comte i tota la companyia.

TEATRE PARLAMENTARI

Amb més èxit del que's creia, encara que amb poca gent, va estrenar-se l'altre dia *El hervido de Almadén*. La tragedia *Hablemos de Africa* sembla que no ha donat jòc i el drama impresionista *Lo de Gerona*, tampoc. Ara es diu que pel novembre —entre el 14 i el 20— després de posar *Los Neutros*, faràn *La de San Quintín*.

TEATRE CONSERVADOR

Sobre qui el dirigirà en la vinent temporada hi ha en aquest vell colisseu un embolic de mil diables. Els candidats són dos, però estan tan nivellades les forces, que tot-hom diu:

Serà En Dato? Serà En Maura? L'opinió més general és que aquesta endevinalla durarà fins que'l teló estigui a punt d'aixecar-se.

TEATRE DELS DIARIS

Està ensajant-se amb grans presses un drama de sensació titolat *Paper barato, pagant la pobre nació*. Els pares de la criatura, com ja's pot imaginà, van fent córrer que'l nou drama és de lo millor que hi ha. Per ells, que son els que hi suquen, fàcil és que sigui aixís, però ¿serà la mateixa l'opinió del país?

TEATRE REFORMISTA

Programa per aquest vespre! *¿Fins quan haurem de esperar?*, comedia en quatre dejunis, deu gemes i set badalls. En un intermedi, l'Alvarez, sobre un fil-ferro tivant, donarà una conferencia relativa al preu del pa; i acabarà la vetllada amb el joguet titolat: *Amo de la menjadora, jobriu, que volèm entrar!*

TEATRE REPUBLICA

A causa de les raons que entre els directors hi ha hagut, últimament ha tingut de sospendre les funcions. Si val a dir la vritat, tot-hom la suspensió alaba, doncs aquest teatre estava ja tant desacreditat, que, a pesar del bombo atroç que els seus emborsaris feien, molts vespres no més s'hi veien els dos porters... i l'arròs

C. GUMA

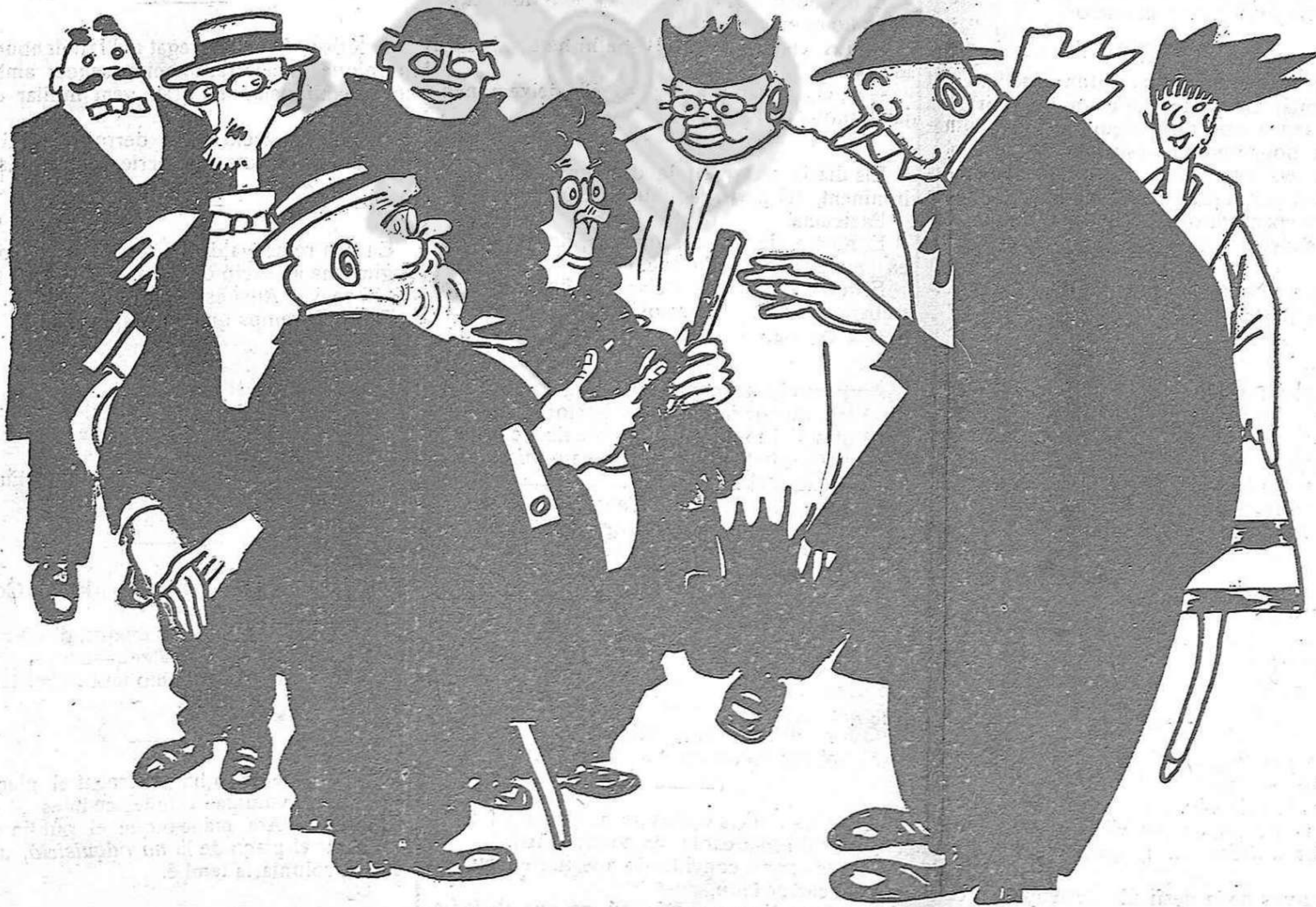
DE LES BIBLIOTEQUES POPULARS

Dilluns que vé es posarà a Valls la primera pedra d'un edifici destinat a una de les Biblioteques Populares que crea anyalment, en diversos nuclis de població cada vegada, la Mancomunitat Catalana. Aquestes Biblioteques, a més a més de la funció popular que realitzen, tenen el caràcter de sucursals de la de Catalunya, establerta a Barcelona; també cal notar que seràn servides per un còs de bibliotecaries preparat per a tal efecte. Les altres poblacions a les quals s'ha favoregut en la tanda de Valls, que és la primera, són Sallent, Olot i Sabadell. Dintre poc, el resultat d'un altre concurs ens descobrirà els noms de les viles i ciutats que, havent demanat un establiment igual, han ofert més sacrificis i més amor per a obtenir-lo. Després vindrà un altre any, i després d'aqueix, altres. Així, amb el temps, les que no en tinguin seràn per deixadesa o perquè no volen, perquè llurs directors o els homes que més es mouen estan incapacitats per a comprendre tota l'importància i l'alta missió educativa dels mateixos. Però si uns i altres senten el goig espiritual que desperta tota obra de cultura i desitgen verament l'educació del poble i l'enaltiment de Catalunya, ja veuràn com sobre tota apreciació política o egoista, no tan sols aplaudiran, sinó que propagaran i protegiran fins allí on puguin la tasca sobressortint i meritoria de la nostra més alta institució col·lectiva.

Això cal que es faci fervorosament i amb Augusta serenor per varis motius que sab tothom. Per a difondre la cultura, per a allunyar-nos dels vicis, per a tenir llocs d'esbarjo espiritual, per a fomentar el bon gust, per a despertar vocacions, per a donar mitjans d'orientació als estudiosos, per a elevar el promig intel·lectual del poble, per a posar els catalans en contacte amb les inquietuts del món, però sobre tot, per a superar-nos nosaltres mateixos, per a ésser de cada dia menys inactius i menys pessimistes, més volentosos i més trascendents. «L'instauració de Biblioteques Populares—deia l'informe del Consell de Pedagogia—ha de representar el començ d'una vida nova». I en síntesi suprema, afegia més avall, que dites institucions han d'ésser com colonies materials i espirituals de l'ideal civil i de la modernitat, fins a les més apartades campanyes.

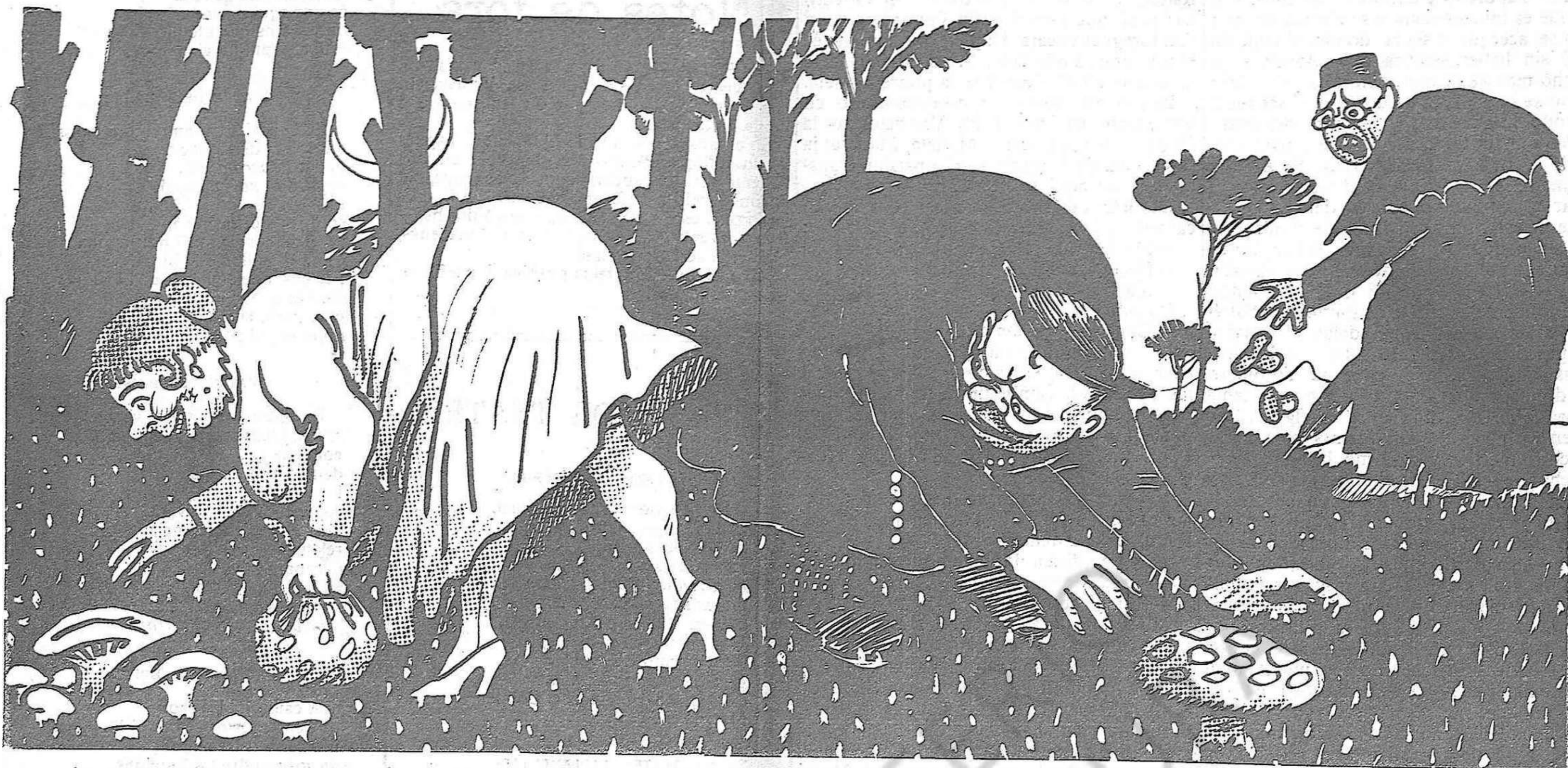
No cal remarcar l'importància que tot això, ben conjuminat, pot tenir pel nostre ésser particular i per a la nostra vida col·lectiva. Individualment cadascú en pot treure fruits inapreciables, segons siguin la seva constància i els

EL SECRET DEL NUNCI

—Jo el feia un home d'edat...
—Ca, no senyora, no; si és jove i guapo!

Boletaires místics

—Guati, mossèn Arcís, quina mata de rovellons més hermosa
—Ja la veig, ja; Déu ni doret!...

seus ideals. I en quant a la col·lectivitat, disminuint les possibilitats d'ignorància dels seus components, sempre és més probable que predomini en ella un ambient més instruit i més educat. Per aquest camí es redimeixen els pobles i es troben conseqüències de tota mena que mai s'haurien pogut imaginar. No heu sentit a dir centes vegades: això tal poble ho deu a la seva cultura, això altre a la seva educació selecta i espiritual? No heu sentit justificar l'existència i fins el predomini de certs partits, pobles i Estats per llur posició enlairada en el concert general de la civilització?

Però no cal, pel modest començament de nosaltres, arribar a tantes elucubracions. Deia un dia Ciceró que una cambra sense llibres era com un còs sense ànima. Així mateix una població, per nomenada que vulgui ésser, sense una Biblioteca que faci pensar als seus homes, sense un lloc escollit on s'hi retrobin ells mateixos en els problemes que de cada dia més va portant el món, no és una cosa completa; i de vegades no és més que un munt de cases més o menys ben alinades. I certament, l'història dels pobles, malgrat els eternals panxa-contents, té coses més importants que tota classe de vanitats materials...

No més falta ara, en aquest cas, que els catalans, els bons catalans que fan honor a la raça les sàpiguen apreciar.

PERE LLOBERA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 13 AL 19 D'OCTUBRE DE 1916

Per terra

Al front occidental, hi ha hagut accions parcials al Sòma, essent les més importants les realitzades pels francesos al nord del riu, on han fet uns 2.000 presoners. Els anglesos segueixen acostant-se a Bapaume i els francesos són a les portes de Peronne i Chaulnes.

Al front oriental hi ha hagut combats violents, amb ofensives locals dels austro-alemanys i dels russos; però no s'ha produït cap canvi important en la situació.

Al front italià, després de l'ofensiva de la setmana passada al Carso, no més hi ha hagut accions locals, favorables als italians.

Al front romanès, ha quedat deturada la retirada dels romanesos, que ocupen actualment les sòlides posicions dels colls de les fronteres.

Al front de Macedònia, els serbis han avançat quelcom cap a Monastir. Els anglesos han fet recular als búlgars per la banda de Seres, ocupant una pila de poblacions. Ara compareixen els turcs per aquella banda, amb l'objecte d'ajudar als búlgars.

Per mar

Cap fet important a senyalar.

Per l'aire

Fet sobressortint: Bombardeig per 40 avions anglo-francesos de les fàbriques alemanyes de Maüers a Oberndorf (Wurtemberg).

EL darrer número de LA CAMPANA DE GRACIA fou denunciat per mor d'un gravat de lo més ignocent i que no tenia per on agafar-lo pecaminosament. ¿Però no havíem quedat que'l senyor Governador havia prohibit fer el burro?

Perquè els parents d'un difunt que era tret de l'Hospital Clínic tingueren a bé retirar la creu del cotxe mortuori, alguns estudiants de medicina mogueren gran esvalot.

Abans, els estudiants d'aqueixa facultat es distinguien per la seva tolerància i per les seves idees lliurepensadores; però es veu que les coses i canvien i que com més anem menos valem.

Això ja no és ésser deixebles d'«Hipòcrates.»
Això ja és exercir l'hipocrestia.

Llegim:

«Ayer el señor Nuncio de su Santidad no recibió visitas porque se hallaba ligeramente resfriado.»

Ben fet que va fer.

Sobre tot si les visites havien d'ésser de velles xarques o rates de sacristia.
L'haurien acabat de refredar.

Telegrama de Madrid:

«Los reyes han pasado toda la tarde cazando conejos en el Pardo.»
Los reyes?
Ella també?

Monsenyó Ragonessi se'n va a passar uns dies a Montserrat.

També hi anirà jo.

Però, la veritat és que ell s'ho mereix més. Hi va per a descansar i, realment, ha d'estar cansat.

Deixeu-vos de la desfílada de senyores catòliques de l'altre dia!

No hi ha res que fadigui tant, com un excés de femelles.

Sembla que'l ministre de Marina vol estrenar el primer submarí espanyol *Isaac Peral*, fent una travessia en ell per sota l'aigua.

Ai, ai, ai!

Consell d'amic: abans, passi per *La Equitativa*.

Ha mort, a Bucarest, el famós Filipesco, principal autor de l'intervenció rumana a favor dels aliats.

Déu l'hagi perdonat!

Ha d'ésser molt trist morir abans de veure les profecies complides.

Això és: abans de tocar la victòria.

Aqueixos dies passats hi havia tropes a càl Bisbe.

Els que ignoraven que'l palau episcopal allotjava al Nunci de S. S., se'n mostraven tot estranyats.

El dia del banquet de consagració dos ciutadans ho comentaven:

—Has vist?... A càl Bisbe hi ha centinelles armats.

—Sí, els hi han posat, perquè'ls deixem menjar tranquils.

Els diaris anuncien la descomposició fatal, imminent, del partit republicà madrileny.

Paciència!
El nostre, de tant descompost, fins ja pensem en recompondre'l de nou.

Fem com les dones deixades: fins que s'entrebanchen amb els trastos, no's recorden d'endreçar la casa.

Amb motiu de la consagració del nou bisbe de Vich, doctor Muñoz, els pastors de Crist, deixebles del bon Jesús que predicà constantment l'austeritat, varen celebrar un *piscolabis*.

Heu's-aquí el menú:

Consommé Célestine. — Relevé: Oeufs pochés Florentine. — Entrée: Tournedos Richelieu. — Poisson: Timbale de homard Curdinal. — Froid: Mousse de foie-gras au fine. — Rôti: Poularde piquée, broche. — Glace: Bloc Vatican. — Desserts: Ananas et pêches au Kirseh. — Pâtisserie. — Moka et liqueurs. — Vins: Solera 1847, G. Byass; Château Gruaud, Larose 1895; Haut-Sauternes, Calvet 1905; Pommery et Gréno frappé; Oporto 1868

Qui ho diu que hi ha misèria?

En tot cas no serà pas a càl Bisbe.

Entre les moltes visites de particulars fetes al Nunci, cal remarcar la del comte Güell.

Degué anar a convidar-lo a visitar el seu palau del carrer Nou.

Ja cal que l'acompanyi algú, perquè el foraster és capaç d'equivocar-se i ficar-se al Eden-Concert.

Del Marroc diuen que el Raisuli s'ha desmandat contra Espanya.

Es la seva feina.

Ara cobrarà diners per a sotmetres, després es tornarà a desmandar, i així successivament i vice-versa.

I En Marcellí Domingo que's vagi esgargameillant!

De demà en vuit serà beneïda una campana en l'església de Santa Madrona, Els veïns del Poble Sec estan de enhorabona. Podran estalviar-se de comprar despertador.

El rei Constantí de Grecia ja ha tingut de fugir de Atenes.

Pobre cunyat!

D'aquí quatre dies al *Matadero* de Gràcia

El Kaiser ha encarregat a l'Hindenburg un llibre que espantirà al món sencer amb una nova manifestació del gran [geni militar d'Alemanya.

«La organització de la derrota.» L'Hindenburg hi posarà tota sa experiència personal.

En una ressenya de les sessions del Congrés llegim una acotació que diu:

«El senyor Alba està sol al banc blau».

Oh, ja fa temps que ho sospitàvem!

En Pere Rahola ha tingut un gran èxit al Senat, intervenint en la discussió de les reformes militars.

Sempre ens ho havíem pensat que En Pere Rahola era molt *guerrero!*

En Marcellí Domingo ha parlat al Congrés sobre els fets de Girona.

Molt ben fet. Ja és hora de que, d'una manera o altra, sàpiguem a què atènim-nos.

Lo que està passant amb tant de misteri i silenci, no pot continuar.

L'Ajuntament no ha prorrogat el plaço per l'adquisició voluntària de les cèdules.

Molt bé. Ara manca que el públic acordi eternitzar el plaço de la *no adquisició*, absolutament voluntària també.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8